

עפ"א 26146/04/17 - אילן לב הכהן נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 26146-04-17 לב הכהן נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המעורר: אילן לב הכהן
נגד
המשיבה: עיריית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בת"א (כב' השופט ר. פרי) מיום 2.4.17, לפיו הורשע המערער בעבירה של איסוף צואת כלב בניגוד לחוק העזר העירוני של ת"א ונגזר עליו קנס בסך 600 ₪.

בית משפט קמא לאחר ששמע את הראיות בתיק זה, את עדות הפקח ואת עדות המערער, קבע כי הוא מעדיף את עדותו של הפקח על פני עדות המערער. לדברי בית משפט קמא, הפקח הותיר רושם חיובי כמי שביצע את עבודתו במסגרת סיור שגרתי ו "הדו"ח ת/1 הינו מפורט מאוד, ובחובו תיאור הכלב, תיאור צבע הקולר, לרבות מרחקים".

על פי עדותו של הפקח איסוף הצואה לא נעשה באופן מידי על ידי המערער כמצוות המחוקק, אלא רק לאחר שהפקח העיר לו על כך הלך המערער לחפש שקית על מנת לאסוף את הצואה.

קודם לכן המערער הלך לכיוון הנגדי על מנת לצאת מהגן. בית משפט קמא אף קיבל את עדות הפקח לפיה הוא הזדהה כדין בפני המערער.

להלן בתמצית נימוקי הערעור:

1. הפקח היה ללא תג זיהוי ולא הזדהה כדין בפני המערער ועל כן אין הוא רשאי למלא את תפקידו על פי החוק.
2. המערער אסף את צואת הכלב והשליכה לפח לאחר שהלך לכיוון עמדת שקיות הניילון וחזר.
3. הזמן בו אסף המערער את צואת הכלב היה קצר מאוד וסביר וניתן להכלילו במושג "מידי". על כן לא

נעברה העבירה נשוא כתב האישום ושגה בית משפט קמא כאשר לא זיכה את המערער ולו מחמת הספק.

דין והכרעה:

הערעור דנן עניינו מהימנות עדים וליתר דיוק מהימנותו של עד התביעה, הפקח מר משה ארזי. בית משפט קמא נתן אמון בדברי העד לפיהם הוא הזדהה כפקח בפני המערער והציג בפניו תג זיהוי.

לדברי הפקח המערער לא אסף תחילה את צואת הכלב ואף "הלך מחוץ לגינה".

רק לאחר שהפקח פנה אליו הוא נכנס לגינה, הלך לעבר מתקן השקיות של העירייה, חזר ואסף את צואת הכלב.

בית משפט קמא לא נתן אמון בדברי המערער לפיהם הפקח לא הזדהה בפניו ולא הציג בפניו תג זיהוי כחוק.

יודגש, כי המערער הודה בעדותו כי התיר לפקח לסרוק את השבב שעל הכלב, כך שאין ספק כי ידע שמדובר בפקח עירוני.

אין חולק כי בהתאם לחוק על בעל הכלב לאסוף באופן מידי את צואת כלבו. במקרה דנן, לדברי הפקח,

בהם נתן בית משפט קמא אמון, המערער יצא מהגינה כך שלא התכוון כלל לאסוף את צואת הכלב

ואף לא היתה בידיו שקית לעשות זאת. רק לאחר שהפקח הזדהה בפניו והעיר לו על מעשיו הוא חזר

לגינה, הלך לכיוון מתקן השקיות ובהמשך מצא שקית ואסף את צואת הכלב.

בית משפט קמא לא נתן אמון בדבריו של המערער לפיהם הפקח לא הזדהה בפניו ולא ענד תג זיהוי.

התמונות שהציג המערער אינן מלמדות כי הפקח לא הציג בפני המערער תג זיהוי בגינה, התמונות

צולמו ברחוב כנראה לאחר האירוע.

הלכה פסוקה היא כי ככלל לא תתערב ערכאת הערעור בקביעות הערכאה הראשונה אשר שמעה את

העדים, בנוגע למהימנות עדים. רק במקרים חריגים ביותר תתערב ערכאת הערעור בממצאי מהימנות

ולא זה המקרה שיש לעשות זאת. בית משפט קמא שמע את דברי הפקח ואת דברי המערער ובחר

ליתן אמון בדברי הפקח ואף נימק מדוע עשה זאת.

בהתאם לדברי הפקח כמפורט לעיל נעברה העבירה בה הורשע המערער.

מאחר ולא מצאתי כי שגה בית משפט קמא במסקנותיו ובקביעותיו אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ד' סיוון תשע"ז, 29 מאי 2017, בהעדר הצדדים.